

Medalles

“Les medalles són l’orgull (idiota, però orgull) de la nació, expressió de riquesa i de poder com les dels EUA o Alemanya, o compensació de la impotència i la pobresa, com les de Cuba o d’Ucraïna. Les d’Espanya, què són? I si les d’Espanya no són les nostres medalles, quines són les ‘nostres’?”

De manera que en els Jocs Olímpics d’Atlanta, Geòrgia, *hem* guanyat disset medalles, i això, segons opinió unànime i sòlida, *ens* situa més o menys en el lloc que ens correspon entre el concert de les nacions. Una potència mitjana diu la teoria, darrere dels grans i davant dels petits, i amb un nombre de medalles en consonància amb la població del regne, amb la cultura i amb el producte interior brut. Tal categoria, tantes medalles, i així és com es va fent l’ordre i classificació de les nacions. Per això serveixen els Jocs, que abans en dèiem Olimpíades, i no per altra cosa. Per classificar les nacions amb frontera i bandera, i accidentalment per augmentar el consum de televisió i de Coca-Cola.

Cada dia hi ha qui diu i escriu, contra tota evidència, que en un món fet de CNN, multinacionals, Internet i Coca-Cola les nacions no tenen res a pelar, que són fenòmens passats, d’una altra època, etcètera, i que la humanitat va camí d’esborrar límits i de passar a segon terme la consciència de ser això o allò, hongarès, danès o turc. Estaria molt bé, m’agradaria viure dos o tres segles més, i potser llavors ho veuria, encara que no és de cap manera segur que n’hi hagués prou amb dos segles o tres. Però no és tal com diuen els adversaris ideals dels nacionalismes (gent, això sí, nacionals implacables de la *seua* nació, França o Espanya, per exemple), no és així sinó exactament a l’inrevés. No és cert, per exemple, que els Jocs Olímpics serveixen per augmentar la quota d’internacionalitat que tota persona civilitzada se suposa que comparteix (la meua quota, sense modèstia, procure que siga ben alta). Serveixen, certament, per veure junts i competint exemplars de l’espècie *Homo sapiens sapiens* o més aviat *ludens ludens*, de totes les grandàries, sexes, colors, esquelets, musculatures i condicions diverses de persona. Vull dir que des del punt de vista zoològic són perfectes i exemplars: l’espècie és una i només una, a pesar de la infinita distància que hi ha entre les glorioses senyoretetes del *beach-volley*, les criatures tràgiques i subalimentades de la gimnàstica femenina, i els lluitadors siberians de greco-romana.

Correcte, doncs, des de la zoologia: tots som uns. I potser també des de la cultura: gent tan diferent i tan maniàtica, menjadors d’hamburgueses, d’arròs o de iogurt, poden conviure alguns dies, competir junts, i fins i tot compartir dormitoris, festivals, bombes i alguns milers de preservatius gratuïts. Em sembla una convivència exemplar. Una miqueta cara, però exemplar. Ara bé, les medalles són una altra cosa: les medalles no pertanyen a la zoologia ni a la cultura, pertanyen a la política. Les medalles, si es mira bé, no es donen a persones amb nom i cognoms, es donen a estats constituïts, amb seu i bandera a l’ONU –excepte Puerto Rico, crec– i amb himne, gendarmeria, frontera i una mica d’exèrcit, si pot ser. Els esportistes, atletes o acròbates de cada especialitat no pugem al podi en nom propi, sinó en nom d’un estat: toquen l’himne, es posen seriosos i transcendentals (hi ha res més seriós que una pàtria amb estat?), puja la bandera, i la nació ja pot sumar una altra victòria. Tothom, vencedors i compatriotes, s’emociona moltíssim. L’endemà, els compatriotes mirarem el diari per veure com va la classificació: quantes medalles d’or, quantes en total, i quin lloc ocupem en l’ordre de les nacions. Quin lloc ocupem *nosaltres*, tots, el país, la nació, Espanya, per exemple: vostès i jo i Jordi Pujol, que se suposa que no som espanyols molt professionals ni fervorosos. No tenim casella pròpia en el medaller, si no és la casella espanyola, i tampoc no podem quedar fora del joc dels Jocs: no som extraterrestres. No hi ha solució: vostès no es van alegrar de l’or i la plata d’Indurain i Olano, i del waterpolo i de la vela i de tot? O se’n fotien i feien com si les medalles no foren cosa nostra? Les medalles són l’orgull (idiota, però orgull) de la nació, expressió de riquesa i de poder com les dels EUA o Alemanya, o compensació de la impotència i la pobresa, com les de Cuba o d’Ucraïna. Les d’Espanya, què són? I si les d’Espanya no són les nostres medalles, quines són les *nostres*? I si nosaltres, valencians, catalans i altres inexistents, no tenim ni una medalla amb himne i bandera què passa? No sé. Kazakhstan, que era inexistent, enguany ha tret onze medalles: no sé quants dies els durarà l’increment de felicitat.